

02-04-041

Det er mig det gjelder.

Et rimbrev fra en ukjent til prestene i Oslo ved FREDRIK RAMM.

Ramm.

Meget mere må jeg ha om det grå'e skal forsvinne og gi plass for sang i sinne'.

Hør nå bisp og prest og klokker, når til kirken dere lokker mig fra festen nyttårskveld, skal jeg komme likevel. Jeg vil åpne alle sanser. Dere skal få alle chancer. Men om denne gang det glipper, taket jeg for alltid slipper og jeg gir til selve fanden fingrene og hele handen.

Derfor du som står på stolen: Glem den si'e svarte kjolen; bruk din dagligdagse stemme. Snakk som du var hjemme nå den siste kveld i året . . . Kirken har i tider båret slekt på slekt til himlen frem. Kjære vene! . . . Ikke glem at i kveld det gjelder mig å få frem den samme vei. Snakk til mig som ikke tror så'n at håpet i mig gror og at jeg for alvor ser livet er no' meget mer enn litt rangel, tois og dans så en mister vett og sans.

— Er det livet alt det grå, som nå siger over verden?
— Er det ikke mer' å få enn å undgå helvede på ferden, som begynte da jeg uten tanke lå blinkende med øine mot det første lys og som slutter når jeg våbenløs skal gå ensom ut i dødens gys ...

— Er det bare hat og nød? skal som Kain jeg alltid leve jaget av min broders død? Og skal aldri Gud mig heve, slik at jeg engang fornemmer, der ut over jord og tider er en himmel hvor jeg glemmer alle ting som her jeg lider ...
Da jeg våknet fant jeg livet lett. Solen skinnet, lerken sang, tiden smilte.

Verden var en farverik ballet. Og jeg lo av dem som tvilte på at selve paradise ventet mig, når jeg det neste verset av min vise gav for stort og smått tilbeste.

År de gikk, og år de kom. Alle gav jeg samme dom: Hva'd gagner mig, at dere svant når nye i det samme randt? Alle blir så lik de gamle. Jeg skal alltid famle, efter noe som kan bære byrden ved å være. Tvil og uro sinnet sprenger, mens jeg leter efter strenger som kan klinge slik at en liten stund blir rik!

Verden denne nyttårskveld mot undergangen er på held. Dog om Gamle Erik stod ventende på kristen blod vil jeg nå ha sang og klang, selv om det blir siste gang jeg et år skal ryggen snu, hilse ett med angstfylt gru ...
Nyttår! Navnet jeg fra før av kjenner!

Det blir fulgt av gamle venner: Skål da brodermord og svig! Skål da svindel, tungsind, krig! Skål hver natt i angst og lede! Skål hver dag foruten glede!

Fins der ikke noe svar? Mange sier at de har. Og jeg ser da nokså godt, at en del har no'e fått som gir krefter til å leve og som signer daglig streve'.

Og når presten står på stolen i den si'e svarte kjolen, taler han om mangt og meget som jeg skjønner er hans eget, men som litet gir en kar som må ha et hverdagssvar ...
Og forstanden slår sig vrang, selv om bønn og salmesang vekker stemning, og mitt øie ser min nabo fra det høie har fått bud.
Mon fra Gud?

Stemming! Jeg behøver ikke vente Den kan jeg fra luften hente bare jeg har flust med penger! Men det e' ikke bilstingrenger.

II

Tidens tegn 30 des 1937

Og fortell mig hvad det er
at Vår Herre står dig nær!
Si mig hvad han gjør for dig...
Mon han makter no' med mig?

Har du syndet noen sinne
slik det aldri går av minne'?

Har du hatet, elsket, stjålet,
ønsket mennesker på bålet?

Har du drukket, svindlet, løiet
og forjaget ifra øiet
gleden hos din far og mor, og beste
venn
og allikevel sett lys igjen?

Har du krenket hjemmets fred?
Har du brutt din troskaps ed
slik at sønnen din forsvant?

Har du levd på fjas og tant,
og allikevel blitt gla'
som en lerce sommerda'.

Er det sán't en Gud kan gjøre
vil jeg lenge på dig høre...
Kanskje blir det til jeg tror
om du bruker enkle ord,
sánn at synd og Gud og náde,
ikke lenger blir en gáde,
men den virkeli'e verden
som skal bære hele ferden.

Fredrik Ramm.